

Torsdagen den 27 oktober

Kl. 19.30

*Allmänpolitisk
debatt***§ 1 Allmänpolitisk debatt (forts.)**

KARL-ERIC NORRBY (c):

Herr talman! En röd tråd genom den allmänpolitiska debatten har varit sysselsättningspolitiken. Konjunkturedgång och strukturförändringar har medfört att hela vårt land har drabbats hårt – mitt hemlän är dock ett av de län som har drabbats hårdast. Trots betydande insatser från samhällets sida har befolkningen i Värmlands län inte kunnat beredas tillräcklig sysselsättning. Rådande konjunktur och den nya internationella marknads- och råvarusituationen, särskilt när det gäller järn och stål, massa och papper, sågade trävaror och fiberplattor, medför särskilda påfrestningar i Värmlands län, där förhållandevis fler är sysselsatta i dessa branscher än i riket i övrigt. Därtill kommer att länets mycket stora arbetsgivare Uddeholm inte visar sig stå på den stabila grund som man tidigare trott. På grund av att flera orter domineras av ett enda företag kan svårigheter också uppstå med sysselsättningen lokalt när den strukturomdaning som nu aktualiserats genomförs.

Bilden är alltså inte vidare ljus och i den här situationen har det inte saknats kritiker som letat efter begångna fel och som utnämner syndabockar. Jag skall inte här försöka mig på att göra någon utredning om vem som bär skulden. Intressant är dock att notera den omsvängning som skett i debatten. Från att i början ha hävdat att problemen helt och hållet berodde på den nya regeringen har man nu kommit fram till att regeringen Fälldin inte kan lastas för konjunkturedgången. Det var välgörande att höra herr Palme säga detta i gårdagens debatt.

Den allvarligaste sidan av problemet är ändå ungdomsarbetslösheten – det är alla överens om. Här måste alla möjligheter inventeras och alla krafter sättas in för att bereda våra ungdomar arbete. Det bör då också vara en meningsfull sysselsättning. Jag tror att ungdomarna är känsliga på den punkten – de vill inte känna sig vara en belastning utan i stället känna att de fullgör ett riktigt jobb. Vi har inte heller råd att förlora ungdomen, med tanke på det framtida Värmlands möjligheter.

Jag skall inte ta upp någon debatt med mina socialdemokratiska länskolleger i de speciella Värmlandsfrågorna som de berörde i sina anföranden här i kammaren – den diskussionen kan vi föra på hemmaplan. Jag vill i stället använda de minuter som står till mitt förfogande till att peka på några åtgärder som jag betraktar som positiva och som är ägnade att inge en viss framtidstro.

Det är i det här sammanhanget nödvändigt att påpeka att regeringen

verkligen gjort vad på den ankommer för att rädda sysselsättningen i vårt län. Jag behöver inte exemplifiera de åtgärder som vidtagits och de stora belopp – ca en miljard kronor – som har getts ut som lån eller bidrag. Jag kan med tillfredsställelse konstatera att regeringen, och speciellt industriminister Åsling, inte har sparat på krafterna när det har gällt att reda ut våra problem.

En ytterligare positiv faktor är den av länsstyrelsen inrättade s. k. Värmlandsdelegationen vars huvuduppgifter enligt direktiven skall vara:

För det första att medverka till att konkreta åtgärder skyndsamt sätts in för att öka antalet arbetstillfällen i länet; speciell vikt bör läggas vid en differentiering av sysselsättningen på orter med ensidigt näringsliv.

För det andra att samordna de sysselsättningsskapande och produktionsbefrämjande insatser som dels görs inom länet av myndigheter, företag och organisationer, dels tillförs länet utifrån.

För det tredje att medverka till att nya idéer initieras och prövas i länet när det gäller att skapa varaktig sysselsättning; även i dessa fall skall verksamheten vara inriktad på praktiskt handlande, men den måste kanske i vissa fall ges försökskaraktär.

Delegationen består av landshövdingen och sex politiskt valda ledamöter med suppleanter.

Delegationen skall upprätta kontakt med övriga länsorgan, kommuner, landsting och det övriga näringslivet samt med organisationer och institutioner som kan ha betydelse för delegationens möjligheter att öka sysselsättningen i länet.

Arbetet från samhällets sida med att förbättra sysselsättningen skall i så stor utsträckning som möjligt ske inom ramen för redan befintliga institutioner, landsting och kommuner. Inom länet pågår en rad projekt med syfte att skapa varaktig sysselsättning. Här kan nämnas de insatser för att främja utvecklingen av nya produkter som görs inom företagareföreningen med hjälp av ett produktutvecklingsråd. Vidare har ett samarbete startats med Uddeholms AB i avsikt att till andra värmländska företag slussa produkter och produktidéer som inte passar in i bolagets egen verksamhet. Liknande projekt håller på att initieras med andra större företag i länet. Det pågår försök i kommunerna med att lösa industri-lokalfrågan för nyetablerade och expanderande mindre företag med hjälp av nya grepp. En bred kampanj genomförs av näringsrådet och företagareföreningen med landstings- och kommunmedel dels i Norge, dels inom länet för att främja affärsförbindelserna över riksgränsen. Delegationen skall medverka till att dessa och andra pågående projekt intensifieras och slutförs.

Inom skogsbruksområdet undersöker skogsvårdsstyrelsen hur stimulans till ytterligare skogsvårdande åtgärder kan ges. Ökade sådana åtgärder fyller den dubbla funktionen att öka produktionsförmågan hos skogen och samtidigt – med omedelbar verkan – öka tillgången på arbete. På jordbruksområdet arbetar lantbruksnämnden bl. a. för att jordbruket särskilt i länets norra och västra delar skall kunna utgöra en värdefull komp-

letterande sysselsättningsmöjlighet.

Delegationen skall särskilt arbeta för att öka möjligheterna för kvinnor och ungdom att få sysselsättning i länet. Dessutom skall de sedan länge svåra sysselsättningsproblemen i glesbygderna uppmärksammas.

När det gäller att komma till rätta med den höga ungdomsarbetslösheten har kommunerna en viktig uppgift. Det är därför glädjande att se hur flera kommuner – trots det svåra ekonomiska läget – avsätter betydande medel för att kunna bereda kommunens ungdom arbete. Som ett exempel kan här nämnas Arvika kommun, där partierna i full enighet höjer skatten för att kunna ställa erforderliga medel till förfogande. Arbeten för ca 3 milj. kr. kan på så sätt sättas i gång, och de ungdomar som vill ha jobb får sådana inom kommunen.

Även om den aktuella situationen är problemfylld finns det dock en god grund att bygga på när det gäller att skapa nya varaktiga arbetstillfällen i länet. Länet rymmer stora potentiella tillgångar. Det finns vidare livskraftiga företag och verksamheter som expanderar också i dagens situation. Pågående återuppbyggnadsarbete i drabbade företag visar på både en beslutsam vilja och konstruktiv fantasi.

Om arbetet med att förbättra sysselsättningsläget i länet skall bli resultatrikt måste alla medverka. Det gäller företag, institutioner, folkvalda organ, organisationer och enskilda medborgare.

Överläggningen var härmed slutad.

§ 2 Lokalradions sändarnät

Föredrogs kulturutskottets betänkande 1977/78:1 med anledning av motioner i vissa rundradiofrågor.

MAGNUS PERSSON (s):

Herr talman! Jag har i motionen 1135 tillsammans med några andra ledamöter från Värmland och Dalarna påtalat de svårigheter många har att lyssna på lokalradion inom det egna distriktet. Kritik från "gränsbefolkningen" har jag mött vid åtskilliga tillfällen, och många hävdar att de inte alls har någon nytta av lokalradiosändningarna.

Med anledning därav for jag hösten 1976 till de gränstrakter i västra Sverige, där man klagat mera högljutt. Jag kan här inför kammaren intyga att mottagningsförhållandena för exempelvis dem som bor vid gränsen mellan Värmland och Dalsland är mycket dåliga. De kan helt enkelt inte lyssna på Värmlands lokalradios sändningar.

Herr talman! Detta är en helt otillfredsställande situation, som jag fortfarande anser att vi bör åtgärda.

Vad krävde vi i motionen 1135? Jo, vi framförde att det är högst väsentligt att samtliga länsinvånare får tillgång till lokalradion och kan avlyssna de dagliga sändningarna.

Nr 18

Torsdagen den
27 oktober 1977

*Lokalradions
sändarnät*

Lokalradions start i många län emotsågs med stort intresse av samtliga länsinvånare – även folket i länens gränstrakter trodde att man nu om inte förr skulle få tillfälle att lyssna till sin egen regions radio. I efterhand kan vi klart konstatera att läget är oförändrat. Folk i gränstrakterna till Värmlands, Kopparbergs och många andra län sitter fortfarande i sina stugor och kan inte avlyssna sin egen lokalradio. Det är just den befolkningen som är mest isolerad och som får sin dagstidning mycket sent. Vi bör ge dessa människor prioritet och underlätta för dem att nås av lokalradion. Nuvarande förhållanden är alltså högst otillfredsställande.

Motionen har remissbehandlats, och chefen för televerkets radiodivision anför bl. a. att det normalt räcker med en enkel bandkabelantenn som man kan tillverka själv och att man endast i en mindre del av fallen behöver mera påkostade antenner.

Herr talman! Detta låter enkelt att genomföra, men jag tror att många människor inte klarar av att själva göra en sådan bandkabelantenn. Jag råkar känna många äldre människor som inte har en chans att klara detta själva. Det är inte bara en teknisk fråga, utan det gäller en i hög grad praktisk och kostnadskrävande åtgärd för den enskilde länsinvånaren, som därmed åsamkas kostnader som i princip bör åligga samhället.

Chefen för lokalradion är litet mera positiv och menar att televerket bör ges erforderliga resurser för detta när det är möjligt.

Vad säger då utskottet? Det hänvisar till remissvaren och vill betona värdet av att man steg för steg förbättrar lokalradions mottagningsförhållanden. Men till sist säger utskottet att motionen inte bör föranleda någon regeringsåtgärd och föreslår att man avstyrker den.

Herr talman! Riksdagens ställningstagande i enlighet med utskottets förslag innebär att inte alla länsinvånare kan avlyssna lokalradion, och det innebär också ett nej till vårt yrkande i motionen. Jag skall inte orda mer i den här frågan, men jag vill säga att vi motionärer självfallet kommer att följa dess fortsatta behandling och återkomma om inte något händer inom en relativt kort tidsperiod.

INGEMAR LEANDER (s):

Herr talman! Kulturutskottet lät remittera den här motionen dels till televerket, dels till SLAB, Sveriges Lokalradio AB. Av remissyttrandena framgår att man är starkt medveten om det problem motionen tagit upp och att man har för avsikt att åtgärda problemet så långt det över huvud taget går med nuvarande kända system. För att helt lösa problemet krävs nämligen ett nytt sändarnät utöver de tre vi nu har inom ljudradion. Det nya nätet, som medför att vi får ett program 4 inom ljudradion, skall då naturligtvis anpassas efter lokalradioområdena.

Radioutredningen är positiv till ett införande av P 4, och det tycks även remissopinionen vara. I vår skall riksdagen fatta beslut om organisationen för radio och TV under nästa avtalsperiod. Det borde vara

rimligt att anta att det beslutet kommer att innefatta ett P 4-nät för ljudradion.

Herr talman! Jag yrkar bifall till utskottets hemställan.

Överläggningen var härmed slutad.

Utskottets hemställan bifölls.

§ 3 Föredrogs

Jordbruksutskottets betänkande

1977/78:3 med anledning av motioner om avfallshantering

Utskottets hemställan bifölls.

§ 4 Ersättningsreglerna för naturreservat, m. m.

Föredrogs jordbruksutskottets betänkande 1977/78:4 med anledning av motioner om naturvårdslagen m. m.

HANS WACHTMEISTER (m):

Herr talman! Ett enhälligt utskottsutlåtande över bl. a. en motion av Lars Ahlmark om ersättningsregler för naturreservat är inte något att dra upp en längre debatt om, men jag är ändå angelägen att till protokollet uttala några synpunkter.

Orsaken till att jag inte reserverat mig till förmån för motionen är att – som utskottet antytt – man inte kan ta ståndpunkt i frågan, förrän man efter den fysiska riksplaneringens fullbordan fått möjligheter att överblicka omfattningen av alla reservat. Först då vet vi, om det över huvud taget är möjligt att tillgodose alla önskemål om reservat, och då får vi också ta upp till behandling formerna för ersättning. Utskottet har också i sin skrivning gett en liten fingervisning till den det vederbör att därvid ägna frågan om periodiska ersättningar ökad uppmärksamhet.

Jag vill hävda att vad Lars Ahlmark tagit upp är en kärnfråga för hela reservatsystemet. Från naturvårdsverket har flera gånger påtalats den i förhållande till önskvärda reservatbildningar orimligt låga medeltillgången, och det är givet att engångsersättningar för intrång blir dyrare än om ersättningen utgår för ett eller flera år i taget, ungefär som ett slags arrende.

Naturvårdsverket håller emellertid fast vid principen om engångsbe-
lopp, huvudsakligen därför att detta är fördelaktigare för staten på längre sikt, eftersom det då blir den som tillgodogör sig ändringar i penningvärde o. d. Periodiska ersättningar däremot följer den ekonomiska utvecklingen.

Sådana mer eller mindre teoretiska spekulationer borde inte styra den här frågan. Här gäller det att skydda vad som anses värt att skydda,

Nr 18

Torsdagen den
27 oktober 1977

*Ersättningsreglerna
för naturreservat,
m. m.*

Torsdagen den
27 oktober 1977

*Ersättningsreglerna
för naturreservat,
m. m.*

och då får man inte fastna i stelbenta principer. Det är många reservat som nu inte kan komma till stånd därför att man inte har pengar till engångsersättningarna. Man skulle emellertid med en vidare tillämpning av periodiska ersättningar till samma årskostnad som nu kunna avsätta ett långt större antal reservat.

Det är detta som jag ansett vara så väsentligt att jag vågat ta kammarens tid i anspråk några minuter för en kommentar till utskottets positiva skrivning, och jag yrkar härmed bifall till dess hemställan.

TORHEL LINDAHL (fp):

Herr talman! Jag skulle vilja säga ett par ord om Karin Ahrlands motion 1976/77:1214. Det är en motion som handlar om det för kammaren inte helt obekanta ämnet skyltar – eller det kanske är fråga om annonstavlor, reklamskyltar, vägvisare, anordningar etc.

Vad är nu detta för någonting att ta upp kammarens tid med? Jo, tänk er den scenen att fyra regeringsråd sitter upptagna en lång stund, kanske i timal, med att försöka avgöra om en skylt verkligen är en skylt eller en annonstavla eller en anordning eller någonting annat. Och varför gör de detta? Jo, därför att hur de skall definiera den är avgörande för enligt vilken lag hela frågan skall avgöras och hur tillstånd skall ges.

Jordbruksutskottet säger i sitt betänkande att dessa regler finns i 22 § i naturvårdslagen. Det är riktigt, men sådana bestämmelser finns också i flera andra lagar, och det är detta den här motionen handlar om. Det är alldeles för tillkrånglat när sådana bestämmelser finns i alltför många lagar!

Vi politiker brukar vara ganska snabba med att klaga på byråkraterna, men jag tycker att vi då också borde hjälpa byråkraterna genom en lagstiftning som gör det möjligt för dem att tolka lagen någorlunda enkelt – då kanske också de skulle visa ett litet mänskligare ansikte.

Herr talman! Det finns anledning att återkomma i den här frågan.

Överläggningen var härmed slutad.

Utskottets hemställan bifölls.

§ 5 Föredrags

Näringsutskottets betänkande

1977/78:1 med anledning av regeringens skrivelse 1976/77:152 med överlämnande av årsredovisning för Statsföretag AB

Arbetsmarknadsutskottets betänkanden

1977/78:1 med anledning av motion om löneförmånerna för statligt anställda med uppdrag som riksdagsledamot

1977/78:2 med anledning av motion om tjänsteårsberäkning vid anställning utomlands

Kammaren biföll vad utskotten i dessa betänkanden hemställt.

§ 6 Bostadsförvaltningslag

Föredrogs civilutskottets betänkande 1977/78:1 med anledning av propositionen 1976/77:151 med förslag till bostadsförvaltningslag m. m. jämte motion.

LARS HENRIKSON (s):

Herr talman! Det förslag till ny bostadsförvaltningslag som riksdagen nu har att ta ställning till bygger ju på ett utredningsbetänkande av bostadsförvaltningskommittén, ett betänkande som f. ö. är enhälligt och innebär betydande förändringar på det här området i förhållande till den ordning som f. n. gäller.

Statsrådet har på praktiskt taget alla punkter följt utredningens förslag, och det finns därför ingen anledning att uppehålla sig vid förslaget i dess helhet. Jag vill bara säga några ord om en enda punkt, där av någon anledning statsrådet Friggebo inte har ansett sig kunna ta ställning till utredningens förslag. Det gäller möjligheten att utge förskott till förvaltaren när det föreligger behov av snabba åtgärder – när det är brist på olja, när det elektriska systemet kan vara bristfälligt och behöver repareras och i andra liknande situationer som måste åtgärdas mycket snabbt men som kanske blir svåra att åtgärda därför att förvaltaren inte förfogar över behövliga medel.

Utredningen föreslog för sin del att man skulle ålägga kommunerna att utge sådant förskott. Redan enligt gällande lagstiftning föreligger skyldighet för kommunerna att utge förskott på arvode till förvaltaren. Nu skulle denna skyldighet utvidgas till att också avse förskott av det slag som jag här något har exemplifierat.

Statsrådet säger i propositionen att hon delar utredningens uppfattning att kommunerna bör åläggas denna skyldighet. Men hon uttrycker också förståelse för att kommunerna, så som skedde under remissbehandlingen, vände sig mot förslaget i den här delen och menade att denna uppgift borde läggas på staten. Inom utredningen menade f. ö. två ledamöter – av vilka jag var en – att staten borde ha denna uppgift. Men vi ansåg att det viktiga inte var vem som ålades skyldigheten. Det viktiga var att frågan löstes så att åtgärder kunde sättas in där de bedömdes erforderliga. Nu säger statsrådet att hon inte är beredd att lägga fram något förslag; hon menar att det är nödvändigt att ytterligare överväga frågan.

I en motion som jag väckt tillsammans med några partikamrater har vi fäst uppmärksamheten på denna fråga och framhållit att det är nödvändigt att den får en snabb lösning. Det kan inte vara rimligt att svårigheter för regeringen att bestämma sig för vilken ordning som bör gälla

Torsdagen den
27 oktober 1977

*Räddningstjänst
m. m.*

i en fråga som såvitt jag förstår är nöjaktigt utredd skall leda till ett sådant uppskov med ställningstagandet att det kan bli svårigheter för förvaltaren att fullgöra de uppgifter som lagen ålägger vederbörande.

Civilutskottet har för sin del sagt rörande vår motion:

”Utskottet delar motionärernas uttryckta uppfattning att det är angeläget att ge regler för snabb förskottering av vissa medel för särskilt förvaltnad fastighetsdrift. Utskottet har emellertid ansett sig kunna förutsätta att frågan inte endast övervägs ytterligare inom departementet utan också att förslag i ämnet läggs fram så snart som möjligt och i lämpligt sammanhang.”

Anledningen till att jag begärde ordet var närmast att jag ville understryka detta utskottets uttalande, som ju innebär ett tillmötesgående av den framstöt som har gjorts i vår motion.

Jag har, herr talman, inget annat yrkande än om bifall till utskottets hemställan men uttalar förhoppningen att statsrådet skall ta intryck av vad utskottet här har sagt och snart komma med ett förslag som fullständigar den nya lagstiftningen.

Överläggningen var härmed slutad.

Utskottets hemställan bifölls.

§ 7 Räddningstjänst m. m.

Föredrogs civilutskottets betänkande 1977/78:2 med anledning av motioner om räddningstjänst m. m.

OLLE AULIN (m):

Herr talman! I motionen 1976/77:302 har Tage Adolfsson och jag begärt en översyn av gällande lagstiftning på räddningstjänstområdet. Vi vill åstadkomma en bättre samordning av de tillgängliga resurserna för räddningstjänst och åstadkomma ökade resurser för de regionala räddningstjänstinsatserna.

Remissinstanserna, som är myndigheter med ingående kännedom om dessa problem, har varit positiva. Men utskottet menar att man bör avvakta det planläggningsarbete som pågår regionalt och lokalt, innan man överväger en resurssamordning. Jag menar att detta är att fördröja och att det är ett oriktigt resonemang.

Under de tre år som planläggning nu pågått har man konstaterat brister både i fråga om den gällande lagstiftningen och i fråga om räddningstjänstresursernas omfattning, fördelning och samordning. Det vore därför rimligt att redan nu, parallellt med det pågående planläggningsarbetet, se över lagstiftningen och utreda möjligheterna till en bättre samordning. Det är oacceptabelt att räddningstjänstberedskapen fortfarande under flera år kommer att belastas av de angivna bristerna.

Herr talman! Mot ett enigt utskott har jag inget yrkande, men det finns anledning att återkomma i ärendet.

PER OLOF HÅKANSSON (s):

Herr talman! Civilutskottets betänkande om räddningstjänsten saknar både reservationer och särskilda yttranden. Jag vill ändå foga några kommentarer till det och stryka under några av utskottets slutsatser. Jag skall begränsa mig till övervakningen och räddningstjänsten till sjöss.

De önskemål som vi motionärer framfört måste vara välgrundade, eftersom de tillstyrks av praktiskt taget alla de remissorgan som yttrat sig över motionerna. Remissbehandlingen skedde under våren, och det var inte utan spänning man såg fram emot vad som skulle komma. Kunde riksdagsbehandlingen komma att leda till ett bifall eller ett tillkännagivande eller skulle regeringen fortsätta och slutföra arbetet med de tankar om en ny och övergripande utredning som den tidigare regeringen funderat kring? Utkast till direktiv fanns ju.

Nu blev det en utredning med direktiv som i allt väsentligt täcker de önskemål som den socialdemokratiska motionen för fram, bortsett från några få ord i en mening. Jag vill därför bara lägga till två kommentarer.

Den ena kommentaren är att jag självfallet inte har något emot att regeringen handlat i linje med våra motionsförslag. Om ett sådant arbetssätt tillämpades i större utsträckning skulle mycket vara att vinna.

Den andra kommentaren är att de tidigare utredningarna var förhindrade att förutsättningslöst utreda en enhetlig kustövervakningsorganisation, som omfattade bl. a. sjöräddningen. Nu har i betänkandet ett enigt utskott sagt att direktiven för den i juli 1977 tillkallade utredningen ger utrymme för en utredning i enlighet med bl. a. vad som föreslagits i motionen 165 i detta avseende.

Låt mig därför uttrycka det så, att det är högst troligt att om några ögonblick kommer även kammaren att förutsätta att utredningen undersöker och redovisar också frågan om en enhetlig organisation för räddningstjänsten till sjöss samt för sjöövervakning – en sammanhållen organisation, som då alltså inte behöver innebära att någon ny och helt fristående myndighet skall bildas.

Jag tillhör, herr talman, de numera rätt många som tror att avsaknaden av en enhetlig sammanhållen organisation är kärnan i frågan och det som i dag ställer till oredda och förorsakar mycket bekymmer i verksamheten.

Om utredningen därför inte uppfattar direktiven på detta sätt går den inte bara mot den tolkning riksdagen väntas ställa sig bakom utan fortsätter också ett i allt väsentligt redan genomfört utredningsarbete. Det är något som ytterst få – för att inte säga ingen – önskar, eftersom dels det mesta redan är gjort, dels inga anvisningar inom detta område kan ges. Därför ber jag, herr talman, att få yrka bifall till utskottets hemställan.

Torsdagen den
27 oktober 1977

*Meddelande om
frågor*

ROLF DAHLBERG (m):

Herr talman! I motionen 1286 hemställer vi motionärer om en utredning i syfte att samordna olika myndigheters resurser längs våra kuster till en effektiv havsövervakning och sjöräddning. Motionerna i de här frågorna har remissbehandlats av en mängd berörda myndigheter, vilka – som Per Olof Håkansson påpekade – nästan samtliga har tillstyrkt motionskraven.

Nu har, som vi vet, handelsministern tillsatt en kommitté med uppdrag att utreda dessa ytterst väsentliga frågor. Enligt direktiven behövs klarare riktlinjer för ansvarsfördelning, arbetsuppgifter och befogenheter för den civila övervakningen till sjöss. Det anges vidare som nödvändigt att till utvecklingen anpassade organisations- och ledningsformer fastställs, så att befintliga resurser utnyttjas på bästa sätt. Bl. a., säger man, behövs en genomgång av kustbevakningens och sjöpolisens verksamhet.

Civilutskottet säger att det är värdefullt att en utredning om samordning och ledning i fred av övervakningen och räddningstjänsten till sjöss nu tillsatts. Direktivens utformning ger enligt utskottets mening utrymme för utredning också av alternativ med mycket långtgående samordning av myndighetsuppgifterna, bortsett då från bildandet av en ny och helt fristående organisation. Utskottet slutar med att förutsätta att utredningen får en sådan inriktning.

Man kan tycka att motionskraven har tillgodosetts med detta. Det är väl riktigt. Jag vill dock göra ett litet påpekande. När så här många myndigheter och organisationer är inblandade i en fråga föreligger naturligtvis en risk för att det kommer prestige in i bilden och att detta försenar och försvårar ett utredningsarbete. Det är min förhoppning att alla i dessa frågor inblandade positivt medverkar till att påskynda utredningsarbetet och att vi snart får ett förslag i kammaren till en bättre tingens ordning än den som råder i dag.

Jag ber att få yrka bifall till utskottets hemställan.

Överläggningen var härmed slutad.

Utskottets hemställan bifölls.

§ 8 Meddelande om frågor

Meddelades att följande frågor framställdes

den 27 oktober

1977/78:113 av Pär Granstedt (c) till industriministern om verkan av försen ansökan om lagerstöd:

Ett litet företag i Norrtälje missade på grund av företagarens sjukdom att i tid inge preliminär ansökan om lagerstöd för 1977. Däremot inkom

den i god tid före slutdatum för definitiv ansökan. Ansökan avslogs emellertid på grund av förseningen.

Företaget fyller kriterierna för lagerstöd och erhöll sådant för 1976. Ansökan har tillstyrkts av fackförbundsavdelningen och arbetsförmedlingen. Avslaget innebär att hela personalen kan komma att friställas.

Med hänvisning till det anförda vill jag till statsrådet Åsling ställa följande fråga:

Vilka möjligheter anser statsrådet att det bör finnas att överse med förseningar i ansökan om lagerstöd och liknande bidrag för att undvika onödiga friställningar?

1977/78:114 av *Pär Granstedt* (c) till bostadsministern om finansieringen av vissa byggnadsarbeten under byggnadstiden:

En bygdegård i Södertäljetrakten har beviljats statligt bidrag för en välbehövlig upprustning. Bidraget betalas ut efter det att arbetet slutförts. Under byggnadstiden förutsätts finansiering med bankkreditiv. På grund av det rådande kreditläget har det inte gått att erhålla kreditiv. Trots att statsbidrag beviljats kan därför upprustningen inte genomföras.

Med hänvisning till det anförda vill jag till statsrådet Elvy Olsson ställa följande fråga:

Vilka åtgärder är statsrådet beredd att vidtaga så att byggnadsåtgärder för vilka statsbidrag beviljats också kan finansieras under utförandetiden?

§ 9 Kammaren åtskildes kl. 20.04.

In fidem
BERTIL BJÖRNSSON

/Solveig Gemert

Nr 18

Torsdagen den
27 oktober 1977

*Meddelande om
frågor*